

ภาควิชาภาษาไทย คณะอักษรศาสตร์
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

เรื่อง
เล่า

ใน
วัน
ไหว

นักเรียนเขียนเรื่อง จุฬาฯ

หนังสือชุด “วิญญูมาลา” รวมผลงานสร้างสรรค์ ลำดับที่ 7
ภาควิชาภาษาไทย คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

รวมเรื่องสั้นชุด

เรื่องเล่า ในวันไหว้

นักเรียนเขียนเรื่อง จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

2569

แต่...ชีวิตและความสัมพันธ์
ในวันที่ 28 มีนาคม 2568

“แผ่นดินไหวเป็นปรากฏการณ์ของทุกคนภายใต้
สังคมสมัยใหม่ที่สามารถสั่นคลอนคุณค่าที่เรามีต่อตนเอง
ความเชื่อมั่นต่อสังคม และความสัมพันธ์ระหว่างผู้คน
เล็กๆ แล้วในยามปกติ เราต่างมีรอยแยกที่แอบซ่อน
ไม่ปล่อยให้เผยออกมา แต่เมื่อพลังงานของโลก
เกิดการปลดปล่อย ความเป็นตัวตนของเราต่างถูกจับโยก
ให้กระทบกับเปลือกอันเปราะบาง
และทิ้งผลลัพธ์ระยะยาวเอาไว้ภายหลัง”

“ในวันที่โลกขยับส่าย ผู้เรื่องเล่าอันสับสนของยุคสมัย”
บทสังเคราะห์รวมเรื่องสั้นชุด เรื่องเล่าในวันไหว
ของ ธเนศ รัตนกุล, นักเล่าเรื่องสารคดี

#เรื่องเล่าในวันไหว

ข้อมูลทางบรรณานุกรมของหอสมุดแห่งชาติ

National Library of Thailand Cataloging in Publication Data

เรื่องเล่าในวันไหว้. – กรุงเทพฯ : ภาควิชาภาษาไทย คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย,
2569.

206 หน้า. – (วิญญูมาลา).

1. เรื่องสั้นไทย I. หัตถดาญจน์ อารีศิลป์. II. ชิตวัน เพชรรัตน์, ผู้ออกแบบศิลป์. III. นิชานันท์
นันทศิริศรีธรณ์, ผู้ออกแบบศิลป์ร่วม. IV. ชื่อเรื่อง

895.91301

ISBN 978-616-621-093-4

หนังสือรวมผลงานสร้างสรรค์นี้ ได้รับทุนสนับสนุนการดำเนินงานจาก
"โครงการพัฒนาศักยภาพนิสิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยสู่ความเป็นเลิศ:
โครงการสู่ความเป็นเลิศด้านศิลปะและวัฒนธรรมไทย" ประจำปีงบประมาณ 2569
สำนักบริหารวิชาการ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

การจัดทำหนังสือเล่มนี้มิได้ดูประสงค์เพื่อเผยแพร่องค์ความรู้สู่สาธารณะเพื่อประโยชน์ทางวิชาการเท่านั้น

ไม่มีการจัดจำหน่ายและไม่มีการนำไปใช้เพื่อแสวงหาผลกำไรในรูปแบบใดๆ ทั้งสิ้น

เผยแพร่ในรูปแบบหนังสืออิเล็กทรอนิกส์ (e-book) ให้อ่านได้ฟรีเป็นการถาวรผ่านแพลตฟอร์มออนไลน์
และเผยแพร่เป็นหนังสือแบบรูปเล่มโดยแจกจ่ายให้แก่สถาบันการศึกษาระดับมัธยมศึกษาและอุดมศึกษา
ห้องสมุดสถานศึกษา และห้องสมุดสาธารณะ โดยไม่มีการจัดจำหน่าย

รวมเรื่องสั้นชุด เรื่องเล่าในวันไหว้

หนังสือชุด “วิญญูมาลา” รวมผลงานสร้างสรรค์ ลำดับที่ 7

ภาควิชาภาษาไทย คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ลิขสิทธิ์ผลงานเป็นของผู้สร้างผลงาน

คณะผู้เขียน: ธีรัฐพล ประภคุดิกรชัย, พกาวรรณ ผลแก้ว, ภูมิรพี พวงมณี, แสน วิสาละ,
นภัสวรรณ สีตลพฤกษ์, นญา หอมหวาน, ปุณยหนู มงคลฉายา, ชัญญาดา วัฒนากุล,
วุฒิภัทร สุวรรณดี, ธเนศ รัตนกุล, นิชานันท์ นันทศิริศรณ์, ชิตวัน เพชรรัตน์, หัตถกาญจน์ อารีศิลป์

© สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ (ฉบับเพิ่มเติม) พ.ศ. 2558

ISBN: 978-616-621-093-4

พิมพ์ครั้งแรก:	มีนาคม 2569
จัดทำโดย:	ภาควิชาภาษาไทย คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย thaidept@chula.ac.th โทร. 02-218-1870
พิมพ์ที่:	โรงพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ถนนพญาไท แขวงวังใหม่ เขตปทุมวัน กรุงเทพฯ 10330 cuprinting@hotmail.com โทร. 02-218-3549
ที่ปรึกษา:	หัวหน้าภาควิชาภาษาไทย (รศ.ดร.ธานีรัตน์ จิตุหะศรี)
ผู้ทรงคุณวุฒิ:	อ.ชัยภร บางคมบาง, คุณศศิวิมล นที สุระเดชชะมงคล (นามปากกา นที ศศิวิมล), คุณธเนศ รัตนกุล หัตถกาญจน์ อารีศิลป์ (a.hattakarn@gmail.com)
บรรณาธิการบริหาร:	หัตถกาญจน์ อารีศิลป์
บรรณาธิการต้นฉบับ:	หัตถกาญจน์ อารีศิลป์
บรรณาธิการเล่ม:	นิชานันท์ นันทศิริศรณ์
ผู้ออกแบบปก:	ชิตวัน เพชรรัตน์ (blueciel)
ผู้ออกแบบอักษรวิจิตร:	นิชานันท์ นันทศิริศรณ์ (aluck_45)
ผู้จัดทำหนังสือ:	นิชานันท์ นันทศิริศรณ์
ผู้พิสูจน์อักษร:	ธีสุวรรณ ปิติภากร, นิชานันท์ นันทศิริศรณ์, หัตถกาญจน์ อารีศิลป์
ผู้เผยแพร่:	ภาควิชาภาษาไทย คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย https://www.arts.chula.ac.th/thai/thaiarchives/

สารบัญ

คำนำ	8
หัวหน้าภาควิชาภาษาไทย	
กว่าจะเป็น #เรื่องเล่าในวันไหว้	11
หัตถกาญจน์ อารีศิลป์	
กว่าจะเป็นรูปเล่ม	15
นิชานันท์ นันทศิริศรีธรณ์	
ไม่มีอะไรมากกว่าอานนท์	21
สมุหชัย	
Epicenter of Happiness	31
Thewizz	
วันประหลาด	51
กวีวัฒน์	
ปักเป้ากัมปนาท	73
สิบหมื่น	
Cagepialism	89
ท้อจ้ง	
เพียงปลายผ้าพลิวไหว	113
Onsept Calcipher	

ร้าว	135
นลัท นลินทร	
ฉัน แสงเหนือ และความรักที่ไม่มีวันสิ้นสุด	155
หญิงสาวจากดาวอังคาร	
คนเมือง-ไหว	181
ปลาฉลามขึ้นบก	
ในวันที่โลกขยับส่าย	197
ผู้เรื่องเล่าอันสับสนของยุคสมัย	
บทสังเคราะห์รวมเรื่องสั้นชุด <i>เรื่องเล่าในวันไหว</i>	
ธเนศ รัตนกุล	
กว่าจะเป็นปก	202
ชิตวัน เพชรรัตน์	
ผลงานหนังสือฉบับอ่านฟรี e-book	204
บันทึก #เรื่องเล่าในวันไหว ของคุณ	206

คำนำ

“วิญญูมาลา” หรือ “มาลัยดอกไม้แห่งนักปราชญ์” เป็นโครงการพัฒนาวิชาการของภาควิชาภาษาไทยซึ่งรวบรวมผลงานของนิสิตภาควิชาภาษาไทยทั้งในระดับปริญญาตรีและบัณฑิตศึกษา ร่วมด้วยผลงานของคณาจารย์ภาควิชาภาษาไทยในรูปแบบ “วรรณมมาลัย” (Anthology) โดยจัดพิมพ์เป็นหนังสือในชื่อชุด “วิญญูมาลา” ประกอบด้วยหนังสือจำนวน 7 เล่ม ได้แก่

ลำดับที่ 1	วิญญูมาลา: รวบรวมบทความวิชาการด้านภาษาและวรรณคดีไทย	(2557)
ลำดับที่ 2	วิญญูมาลา: ประชุมอรรถบทเขมรภาษานูนาท	(2562)
ลำดับที่ 3	เขียนเล่นเป็นเรื่อง: รวบรวมผลงานสร้างสรรค์ของนิสิตภาควิชาภาษาไทย	(2563)
ลำดับที่ 4	รวมเรื่องสั้นชุด วิกัลวิกาล	(2566)
ลำดับที่ 5	เมื่อฉันร้อยเศษทรายให้กลายเป็นแก้ว รวมข้อเขียนบันทึกนันทนาสภาวะ ณ ขณะเขียน	(2566)
ลำดับที่ 6	Thaiฤทธิ วรรณคดีศรีเอเตอร์ รวบรวมผลงานสร้างสรรค์จากวรรณคดีไทย	(2568)
ลำดับที่ 7	รวมเรื่องสั้นชุด เรื่องเล่าในวันไหว	(2569)

หนังสือลำดับที่ 1 และ 2 เป็นผลงานวิชาการและผลงานแปลของนิสิต โดยมีอาจารย์ ดร.ไกล่รุ่ง อามระดิษเป็นบรรณาธิการ หนังสือลำดับที่ 3 4 และ 5 เป็นผลงานสร้างสรรค์ของนิสิตระดับปริญญาตรี โดยมีผู้ช่วยศาสตราจารย์หัตถกกาญจน์ อารีศิลป์ เป็น

บรรณาธิการ หนังสือลำดับที่ 6 และ 7 เป็นผลงานสร้างสรรค์
จากวรรณคดีไทยและเป็นผลงานรวมเรื่องสั้น โดยมีคุณนิชานันท์
นนทศิริศรีธน ศิษย์เก่าของภาควิชาภาษาไทยเป็นบรรณาธิการเล่ม
และมีผู้ช่วยศาสตราจารย์หัตถกกาญจน์ อารีศิลป์ เป็นบรรณาธิการ
บริหารและบรรณาธิการต้นฉบับ

เรื่องเล่าในวันไหว เป็นผลงานรวมเรื่องสั้นจากรายวิชา
“2201433 ศิลปะการเล่าเรื่อง” ปีการศึกษา 2568 (สิงหาคม-
ธันวาคม 2568) ซึ่งเป็นรายวิชาในความรับผิดชอบของภาควิชา
ภาษาไทย โดยมีผู้ช่วยศาสตราจารย์หัตถกกาญจน์ อารีศิลป์ เป็น
ผู้สอน ผลงานของนิสิตซึ่งสังกัดคณะอักษรศาสตร์ในวิชาเอก
ภาษาไทยและวิชาเอกภาษาอังกฤษ ร่วมด้วยนิสิตซึ่งสังกัดคณะ
วิทยาศาสตร์ที่ได้รับการคัดสรรไว้ในหนังสือเล่มนี้ นับเป็นผลผลิต
จากภาคปฏิบัติในชั้นเรียนซึ่งเป็นจุดเริ่มต้นของ “การสร้างนักเล่าเรื่อง
อย่างมีศิลปะ” ตามพันธกิจของภาควิชา

ภาควิชาภาษาไทยขอขอบพระคุณ อาจารย์ชัมย์กร บางคมบาง
ศิลปินแห่งชาติสาขาวรรณศิลป์, คุณศศิวิมล นทธี สุระเดชชะมงคล
(นามปากกา นทธี ศศิวิมล) นักเขียนอาชีพ, คุณธเนศ รัตนกุล
นักเล่าเรื่องสารคดี ที่ได้ให้ความอนุเคราะห์เป็นผู้ทรงคุณวุฒิใน
การอ่านประเมินผลงานที่ได้รวบรวมไว้ในหนังสือเล่มนี้ นอกจากนี้
ขอขอบพระคุณ สำนักบริหารวิชาการ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
ที่ให้ทุนสนับสนุนการดำเนินงานและการจัดพิมพ์หนังสือใน
“โครงการพัฒนาศักยภาพนิสิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยสู่ความ

เป็นเลิศ: โครงการสู่ความเป็นเลิศด้านศิลปะและวัฒนธรรมไทย” ประจำปีงบประมาณ 2569 ทั้งนี้ การเผยแพร่หนังสือเล่มนี้เป็นไปเพื่อประโยชน์ทางการศึกษา โดยจะเผยแพร่เป็นหนังสืออิเล็กทรอนิกส์ (e-book) ให้อ่านได้ฟรีเป็นการถาวรผ่านแพลตฟอร์มออนไลน์ และเผยแพร่เป็นหนังสือแบบรูปเล่มโดยการแจกจ่าย ไม่มีการจัดจำหน่ายและไม่มีการนำไปใช้เพื่อแสวงหาผลกำไรในรูปแบบใดๆ ทั้งสิ้น

หวังเป็นอย่างยิ่งว่า หนังสือเล่มนี้จะสร้างแรงบันดาลใจและแรงบันดาลใจให้แก่บัณฑิตนักศึกษา นักอ่าน ผู้สนใจด้านการเล่าเรื่อง ด้านวรรณกรรมศึกษาและวรรณกรรมวิจารณ์ต่อไป

รองศาสตราจารย์ ดร.ธานีรัตน์ จัตตะศรี
หัวหน้าภาควิชาภาษาไทย

กว่าจะเป็น #เรื่องเล่าในวันไหว

เรื่องเล่าในวันไหว เป็นผลงานรวมเรื่องสั้นคัดสรรซึ่งมีที่มาจากรายวิชา “2201433 ศิลปะการเล่าเรื่อง” ซึ่งเป็นรายวิชาเปิดใหม่ที่ข้าพเจ้าริเริ่มขึ้นด้วยมุ่งหมายให้เป็นรายวิชาที่เน้นฝึกปฏิบัติด้านการเขียนและการทำงานสร้างสรรค์ ภาคต่อจากรายวิชา “2201432 ศิลปะการเขียนร้อยแก้ว” ซึ่งมีมาแต่เดิม รายวิชานี้เริ่มจัดการเรียนการสอนเป็นครั้งแรกเมื่อปีการศึกษา 2563 (มกราคม - พฤษภาคม 2564) ในฐานะวิชาเลือกสำหรับนิสิตสังกัดคณะอักษรศาสตร์ที่เรียนในวิชาเอกภาษาไทยและเอกอื่นๆ และสำหรับนิสิตสังกัดคณะอื่นๆ ในจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

รายวิชานี้เน้นจัดการเรียนการสอนในรูปแบบการอบรมเชิงปฏิบัติการในหัวข้ออันหลากหลาย หัวข้อในการเล่าเรื่องที่ข้าพเจ้ามักกำหนดให้นักเรียนเขียนเรื่องได้ท้าทายความคิดโจทย์หนึ่ง คือการนำเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในสังคมซึ่งนักเรียนเขียนเรื่องมีประสบการณ์ร่วมกับเหตุการณ์นั้นๆ ทั้งในทางตรงและทางอ้อมมาใช้เป็นจุดเริ่มต้นในการเขียนเรื่อง

เรื่องเล่าในวันไหว คือโจทย์การเล่าเรื่องหนึ่งในปีการศึกษา 2568 (สิงหาคม - ธันวาคม 2568) ซึ่งกำหนดให้มี “เหตุแผ่นดินไหว” เป็นองค์ประกอบสำคัญของเรื่องที่เล่า เรื่องเล่าทั้ง 18 ผลงานของนักเรียนเขียนเรื่องในรายวิชาตั้งอยู่บนวิถีคิดโจทย์ของข้าพเจ้าที่ว่า จะเกิดอะไรขึ้นเมื่อเหล่านักเขียนรุ่นใหม่มานั่งหน้าตัวตึกจาก

ประสบการณ์ชีวิตในวันที่ 28 มีนาคม 2568 มาใช้เป็นสารตั้งต้นในการสร้างเรื่อง

ผลงานการเขียนของนักเรียนเขียนเรื่องทั้ง 18 คนในรายวิชาเต็มไปด้วยมวลอารมณ์อันหลากหลายและสไตล์การเล่าเรื่องเฉพาะตัว ทั้งที่เป็นเรื่องแต่งและบันทึกเรื่องจริง ซึ่งล้วนแล้วแต่นำพาให้ข้าพเจ้าได้ออกเดินทางข้ามเวลาเพื่อย้อนกลับไปสำรวจชีวิตของตนเองและเพื่อนร่วมสังคมทั้งในขณะที่เกิดเหตุและหลังจากการเกิดเหตุ

หนังสือเล่มนี้จะเกิดขึ้นไม่ได้ หากขาดกระบวนการเรียนรู้ร่วมกันในชั้นเรียนศิลปะการเล่าเรื่อง ในฐานะครูผู้สอน ข้าพเจ้าขอใช้โอกาสนี้เพื่อขอบคุณนักเรียนเขียนเรื่องทุกคนที่ได้ร่วมแบ่งปันประสบการณ์ที่พานพบไว้ในเวิร์กช็อปเล็ก ๆ ในชั้นเรียนของเรา เนื้อหาในงานทุกชิ้นภายใต้โจทย์ *เรื่องเล่าในวันไหน* ทำให้ข้าพเจ้าได้สัมผัสชีวิตและโลกผ่านดวงตาของพวกเขาทั้ง 18 คน ซึ่งได้ทดลองสะท้อนคิดและคุยกับตัวเองอย่างแจ่มใจผ่านการเขียนเรื่อง สำหรับข้าพเจ้า ผลงานทั้ง 18 เรื่องจึงมีคุณค่าในฐานะที่เป็นลายลักษณ์แห่งชีวิตและความทรงจำ ซึ่งมีแง่มุมที่เฉพาะตัวและพิเศษแตกต่างไปจากเรื่องราวที่ปรากฏในรายงานข่าวที่ข้าพเจ้าเคยได้อ่าน

ในฐานะบรรณาธิการเนื้อหาและผู้รับผิดชอบโปรเจกต์ ข้าพเจ้ามีหน้าที่ในการคัดสรรและร้อยเรียงเนื้อหาในเล่มเพื่อนำเสนอแก่ผู้อ่าน กล่าวได้ว่า เรื่องสั้นคัดสรรจำนวน 9 เรื่องนี้มี

ความน่าสนใจทั้งในด้านที่ผู้เขียนทดลองแปรประสบการณ์เป็นงานสร้างสรรค์คล้ายจินตนาการในแนวเรื่องอันหลากหลาย และในด้านการนำเสนอเนื้อหาความคิด หนังสือเล่มนี้จึงเสมือนเป็นทิวทัศน์ใหม่ที่มุ่งหมายเชิญชวนให้ผู้อ่านได้ลองสำรวจสภาวะภายนอกและภายในในวันไหว้ไปพร้อมๆ กัน ในฐานะคนทำหนังสือ ข้าพเจ้าหวังว่าผลงานเล่มนี้จะดำรงอยู่ในฐานะที่ร่วมบันทึกเศษเสี้ยวของเหตุการณ์และอารมณ์ของผู้คนไว้ในรูปแบบเรื่องแต่ง เพื่อที่จะเป็นหนังสือหลักฐานที่จะทำให้เรา “ไม่ลืม” ผลกระทบจากเหตุการณ์แผ่นดินไหวในครั้งนั้น รวมถึงไม่ลืม “ชีวิต” ที่ต้องสูญเสียไปอย่างไม่มีทางเลือกและไม่อาจเรียกกลับคืนมาได้

ข้าพเจ้าขอใช้โอกาสนี้เพื่อขอบคุณเหล่านักเรียนเขียนเรื่อง ผู้ทรงคุณวุฒิประจำหนังสือ บรรณาธิการเล่ม ผู้พิสูจน์อักษร ผู้ออกแบบปก ผู้ออกแบบอักษรวิจิตร ผู้ออกแบบโปสเตอร์ ภาพประกอบ และผู้มีส่วนเกี่ยวข้องในหนังสือเล่มนี้ รวมถึงในหนังสือเล่มต่างๆ ที่ข้าพเจ้าได้เคยทำมา โดยเฉพาะอย่างยิ่งขอขอบคุณผู้อ่านที่ให้การต้อนรับหนังสือของนักเรียนเขียนเรื่องเสมอมา หวังว่าเราจะได้พบกันอีกในโอกาสที่เราสร้างขึ้นเอง

วันนั้น ข้าพเจ้ายังอยู่ในระยะฟื้นฟูร่างกายจากการเข้ารับการรักษาตัด จึงตัดสินใจไม่ไปงานสัปดาห์หนังสือแห่งชาติตามที่เคยได้ตั้งใจไว้ ข้าพเจ้านั่งทำงานอยู่บนโซฟา มีไม้ตบูกวางอยู่บนหมอนรองคอก ฉับพลัน ข้าพเจ้ารับรู้ถึงแรงเขย่าอย่างแรง มู่ลี่รอบห้อง

แกลงไกว ข้าพเจ้าหอบโน้ตบุ๊กที่พับเก็บ ค่อยๆ เดินเร็วกว่าปกติ เพราะลืมหิ้วออกไปยังนอกบ้าน พบเสื้อผ้ามกำลังเดินระบำนราวตาก ในขณะที่แม่ของข้าพเจ้าจ้บราวไว้แน่น บุรุษไปรษณีย์นำพัสดุมาส่ง ข้าพเจ้าสอบถามถึงความสั้นไหว เขายิ้ม สายหน้า ตอบกลับมว่า “ไม่รู้สิคะไรนะพี่ แถวบ้านพี่มีตอกเสาเข็มหรือเปล่า ผมว่าใช้ละ แถวบ้านผมก็สะท้อนถึงเหมือนกัน” ข้าพเจ้าหยิบโทรศัพท์ไถ่ฟีดอ่านข้อความเพื่อยืนยันเรื่องราว ก่อนจะรีบกดโทรออกหาพ่อ จากนั้นส่งข้อความหาพี่ๆ ที่อยู่บนตึกสูงและลูกศิษย์ที่กำลังเตรียมจัดงาน open house ที่คณะ แม่เหตุการณ์จะผ่านไปราวหนึ่งสัปดาห์ แต่ใจของข้าพเจ้ากลับห่างไกลจากความสงบและมั่นคง ข้าพเจ้ารู้สึกชิดใกล้กับความโศกเศร้าและความไหวหวั่น แต่ก็ยังแสรังทำงานทุกอย่างไปตามปกติ

หวังว่าเมื่อคุณอ่านหนังสือเล่มนี้จบลง คุณจะไต่บันทึกลายลักษณ์แห่งชีวิตและความทรงจำไว้ในรูปแบบงานเขียน #เรื่องเล่าในวันไหว้ ฉบับที่เป็นของคุณเอง

ด้วยความจริงจ้งและจริงใจ

หัตถถาถญจณ์ อารีศิลป์

23 กุมภาพันธ์ 2569 เวลา 22.23 น.

กว่าจะเป็นรูปเล่ม

วันเวลาสถานที่เดียวกัน แต่เพียงต่างชั้นก็ต่างความรู้สึก
ใจกลางแผ่นดินไวมี่หนึ่งเดียว แต่ใจกลางความลึนไหวในหัวใจ
ของใครแต่ละคนนั้นกลับแตกต่างกัน

เมื่อได้ทราบว่า อาจารย์หัตถกาญจน์ กำลังรวบรวมผลงาน
เรื่องสั้นที่มีแรงบันดาลใจจากเหตุการณ์แผ่นดินไหวครั้งใหญ่เมื่อ
ปี 2568 ฉันทักตอตกลงทันที ด้วยอยากรู้ว่าคนอื่น ๆ จะมีมุมมอง
ต่อเหตุการณ์ครั้งนั้นอย่างไร ยิ่งเป็นมุมมองที่เล่าในรูปแบบ
เรื่องแต่ง ยิ่งน่าสนใจ เพราะเรื่องแต่งนั้นสื่อสารและสอดแทรก
จินตนาการและวิธีการเล่าได้ซับซ้อนหลากหลายกว่าข้อเท็จจริง
ล้วน ๆ

วันนั้น ฉันอยู่ในงานสัปดาห์หนังสือ กำลังขายของออกร้าน
ตามปกติ บ่ายโมงกว่าแล้วแต่ผู้คนยังบางตา ฉันเลยจะไปเดินเล่น
และเข้าห้องน้ำ เดินไปได้เพียงครึ่งทาง ก็แว่วเสียงคนรอบข้าง
“พื้นมัน...” โคมไฟเพดานในฮอลล์กว้างโถงแบบที่ไม่เคยเห็นมาก่อน

ฉันอยู่ชั้นหนึ่ง จึงไม่รู้สึกรูบไหวมากนัก แต่ทุกคนก็ต้อง
อพยพออกจากอาคาร ฉันกับคู่หูทั้งของแทบทุกอย่างไว้ในงาน
ผู้คนตื่นตระหนก รถไฟฟ้างดให้บริการ เราทั้งสองเลือกเดินจาก
ศูนย์การประชุมแห่งชาติสิริกิติ์กลับไปยังห้องพักที่ปทุมณวิที โกล
และเมื่อยแต่ไม่เหนื่อยใจ เราทั้งคู่ได้ค่อย ๆ เดินผ่านป้ายแก้อัน
ร้อนระอุและชะงักงันในเมืองกรุงไปด้วยกัน

กิจกรรมประหลาดเช่นนั้นจะไม่วันเกิดขึ้นในวันปกติ หากแผ่นดินไม่ขยับไหว หนึ่งวันประหลาด ระทึก และอบอุ่นใจของฉันทในกรุงเทพฯ คงไม่เกิดขึ้น แล้ววันนี้ของนักเขียนทั้ง 9 คนละ?

ฉันค่อย ๆ จัดหน้าต้นฉบับพร้อมกับซึมซับเรื่องราวผ่านภาษา ตัวละคร และวิธีการดำเนินเรื่อง แม้จะรู้อยู่แล้วว่าทุกเรื่องเล่าจะเกี่ยวข้องกับแผ่นดินไหว แต่นักเขียนทั้ง 9 ได้แสดงให้เห็นอารมณ์และจินตนาการที่คาดเดาได้ยาก ทว่ามีรสชาติกลมกล่อมหลากหลายกว่าแค่เรื่องระทึกขวัญในวันแผ่นดินไหว

ขณะแผ่นดินไหว บางคนยังไหว บางคนก็ไม่ไหวตึงเสียแล้ว บางคนสูญเสียบางสิ่งในวันนี้ และบางคนก็ได้มาซึ่งบางความรู้สึกในวันนี้เช่นกัน ดูเหมือนว่าคนที่นั่งอยู่จะรับรู้ถึงการขยับไหวชัดเจน ส่วนบางคนที่กำลังวิ่งพล่านหรือซบเซ่ลื่นไถลไป กลับไม่ได้รับรู้เลย ด้วยซ้ำว่าวันนี้มีแผ่นดินไหวรุนแรงแค่ไหน

ขอเชิญคุณผู้อ่าน ค่อย ๆ นั่งนิ่งพลิกหน้ากระดาษนิบช้า และเตรียมตัวรู้สึกถึงแรงสั่นไหวของเรื่องแต่งทั้ง 9 เรื่องนี้ ในระดับความรุนแรงที่วัดได้ด้วยหัวใจของคุณเอง

นิชานันท์ นันทศิริศรณ
มีนาคม, 2569

เรื่องเล่า
ในวันไหว้

“ภาพบรรยากาศการสังสรรค์ระหว่างพวกเราชาวสวรรค์นั้น
เป็นภาพที่หาได้ยาก รวากับว่าอานนท์ค่อยๆ
ต้อนรับพวกเรา ให้ใกล้กันมากขึ้นอย่างไรเหตุผล
บ้างก็ล้อมวงพูดคุยเฮฮา เจอกับใครก็ไม่รู้
(ที่หลังลิ้มแม่กระทั้งใบหน้า)
บรรยากาศรื่นเริงจบลง
เมื่อเราทราบข่าวว่า
มีคนตายจำนวนมากเพราะอานนท์
ชักจะเกลียดอานนท์แล้วสิ”

“ไม่มีอะไรมากกว่าอานนท์”
สมุหซ้าย

ไฉน
อะไรวะ,
อหหห
อหหห

ไม่มีอะไรมากกว่าานนท์

สมุหชัย

สวัสดิ์กรุงเทพมหานคร

(และขออนุญาตทักทายไปยังทุกภาคส่วนด้วย)

ฉันไม่ว่าใครจะจำฉันได้หรือไม่

เนื่องด้วยกาลเวลาที่พัดผ่านความทรงจำและเรื่องเล่า

แห่งอดีต

ไม่ใช่เพราะคนเหล่านั้นล้วนหลงลืมเพียงอย่างเดียว

แต่อีกนัยหนึ่ง

แปลว่าฉันก็ไม่อยากจะสูงส่งกับผู้ใดด้วย

อืมม

วันนี้มีอะไรผิดพลาดนิดหน่อย

(หรือไม่จริง ๆ ฉันก็แค่อาจจะซีเกียจ)

โอ้ไม่นะ

ครีน!

ฉันเปลอท่ามันอีกแล้ว

ยกโทษให้ฉันด้วย

จากานนท์

“ประเทศนี้ไม่ได้มี 4 ฤดูเหมือนประเทศไหน
มันมีฤดูเดียวคือฤดูแผ่นดินไหว
บ้านใครพังไม่ต้องเสียใจ เพราะรัฐบาลใจดีจะส่งข้าวสาร
พร้อมคูปองสะสมแต้มสำหรับแลกเครื่องใช้ไฟฟ้าได้ฟรีๆ
จนคนทั้งเมืองตั้งตารอเสียง ‘ครีนนนนน’
มากกว่าเสียงเพลงชาติทุกเช้า
‘บ้านมึงพังรอบที่เท่าไรแล้ว’
‘รอบที่ห้า กำลังเก็บแต้มแลกตู้เย็นอยู่พอดี”

“Epicenter of Happiness”

Thewizz

Epicenter
of
Happiness

Epicenter of Happiness

Thewizz

นี่เป็นแผ่นดินไหว รอบที่ 32 ของเดือน
รอบที่ 354 ของปี

ผู้คนวิ่งไปมาราวกับหนูติดจั่น ต่างหาที่หลบซ่อน บ้างก็วิ่งหนีออกจากอาคาร ผมเองก็เป็นหนึ่งในนั้น วิ่งผมเผ้ายุ่งเหยิงหนึ่ตายนมาจากคอนโดกลางเมืองทั้งที่ในมือยังถือที่โกนหนวด เป็นภาพที่อลหม่านเหมือนเดิม เหมือนกับในทก ๆ วัน หลังจากแรงสั่นสงบ ทุกคนได้แต่นั่งถอนหายใจอยู่ข้างริมฟุตบาทที่ไม่เรียบ วันนี้ยังคงเป็นวันธรรมดาอีกวัน ที่รถจะติดจนขยับไม่ได้ คุณคงจะสงสัยว่ามีเรื่องราวอะไรจะเฝีย มา ผมจะเล่าให้ฟัง

ประเทศนี้ไม่ได้มี 4 ฤดูเหมือนประเทศไหน มันมีฤดูเดียว คือฤดูแผ่นดินไหว บ้านใครพึ่งไม่ต้องเสียใจ เพราะรัฐบาลใจดี จะส่งข่าวสารพร้อมคู่มือองสะสมแต้มสำหรับแลกเครื่องใช้ไฟฟ้าได้ฟรี ๆ จนคนทั้งเมืองตั้งตารอเสียง “ครึนนนนน” มากกว่าเสียงเพลงชาติทุกเช้า

“บทความที่ชมรมตั้งใจจัดทำในครั้งนี้อยู่ภายใต้หัวข้อ
ความตาย ผมจึงเลือกศึกษาความตายในพื้นที่ของเกม
“ผู้กอบกู้แห่งอานีมา” ซึ่งมีจุดที่น่าสนใจคือผู้สร้างนำ
ความหวาดกลัวหรือแนวคิดในแง่ลบของมนุษย์มาสร้างเป็น
สัตว์ประหลาด...ที่ทุกตัวมีเป้าหมายเดียวกัน
คือการปลุกพลังของราชาปีศาจอย่างมอร์สแห่งความตาย
เกมจึงมอบบทบาทให้ผู้เล่นเป็นผู้กอบกู้ที่ต้องคอยขัดขวาง
สัตว์ประหลาดและสังหารราชาปีศาจให้ได้”

“วันประหลาด”
กวีวัฒน์

trigger warning

มีการบรรยายภาพเหตุการณ์ที่อาจก่อให้เกิดความไม่สบายใจแก่ผู้อ่าน

วัน
ปฐมาศนี
สงกรานต์

วันประหลาด

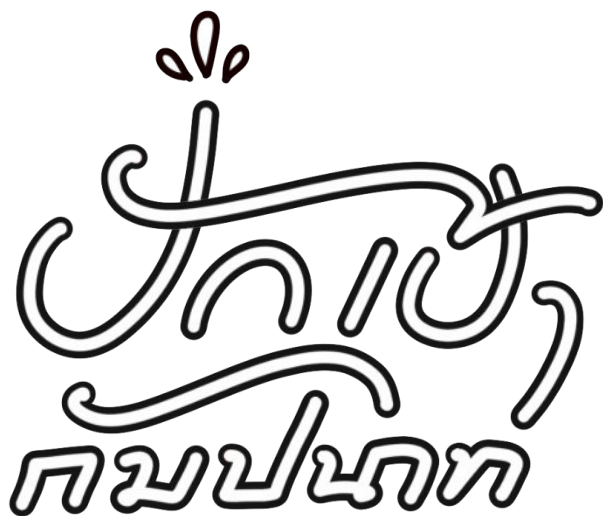
กวีวัฒน์

“เลิกเล่นได้แล้วตอม เตียวก็ไปสายหรือก”

เสียงพี่ชายของผมตะโกนขึ้นมาจากชั้นล่างของบ้าน บอกให้ผมหยุดเล่นเกม เพราะกำลังจะไปเข้าประชุมของชมรมสาย แต่นั่นก็เป็นเพียงความกังวลของพี่ชายผมคนเดียว ผมไม่มีทางไปสาย ผมคำนวณทุกอย่างมาอย่างดีแล้ว ถ้าผมเล่นเกมจบและรีบไปอาบน้ำแต่งตัวให้เสร็จก่อน 09.45 น. ผมก็จะไปถึงมหาวิทยาลัยตอน 10.45 น. และทันเริ่มประชุมตอน 11.00 น. พอดี อีกอย่างหนึ่งผมก็ไม่ได้เล่นเพราะสนุกหรือรู้สึกขาดเกมไม่ได้ถึงขนาดต้องเล่นในช่วงเวลากระชั้นชิดใกล้ออกเดินทาง แต่ผมกำลังเก็บรวบรวมข้อมูลรอบสุดท้ายเพื่อนำไปเสนอในที่ประชุมของชมรมวัฒนธรรมศึกษา ซึ่งมีแผนจะตีพิมพ์หนังสือรวบรวมบทความของนักศึกษา ผมจะไม่ยอมให้พี่มาทำลายการทำหน้าที่รองประธานชมรมดีเด่นของผมเลยไม่ตอบอะไรกลับไป แต่ไม่นาน ผมก็ได้ยินเสียงพี่เท้ากำลังเดินขึ้นบันไดมา ผมไม่แปลกใจเท่าไรเพราะพี่เป็นนักกีฬาใจร้อน ทุกครั้งที่มื่ออะไรไม่ได้ตั้งใจพี่ก็จะพุ่งไปทำให้ทุกอย่างสมใจเขาเดี๋ยวนั้น คราวนี้ก็เช่นกัน พี่เปิดประตูเข้ามา

“เจ้าฮีโร่มองขึ้นมาเห็นใบเจ็ดแฉกก็นึกถึงปกรณัมที่เคยได้
สดับฟังตอนเด็กที่ว่า เหนือผืนธรรารออันกว้างใหญ่นี้มีผืนนภา
ปกคลุมอยู่ มันเป็นสถานที่อันไร้ขอบเขตซึ่งเต็มไปด้วย
หมู่ดาราที่บรรดามนุษย์ต่างไขว่คว้าถวิลหา
รูปร่างของดวงดาวนั้นส่องแสงรัศมีหลายทิศรอบตัวแลดู
คล้ายกับใบไม้ที่ทอดตัวอยู่เบื้องบนนั้นเหลือเกิน
ฮีโร่ไม่รอช้ารีบพุ่งตัวขึ้นไปใกล้ผืนน้ำ
และใช้ปากคาบดวงดาวเจ็ดแฉกนั้นลงมาทันที”

“ปักเป้ากัมปนาท”
สิบหมื่น

ปักเป้ากัมปนาท

สิบหมื่น

กาลครั้งหนึ่งนานมาแล้ว ใต้ทะเลอันดามันอันใหญ่กว้าง มีปลาปักเป้าตัวหนึ่งอ้ากว้างลอยล่องบุงบุงอยู่ มันคือผู้มีผิวพรรณสุวรรณอร่าม บริสุทธิสอาดใสสุขสมภิมภยใจน่ายลชม แต่อุดมด้วยพิษสาร ลังหารเพียงสัตว์โง่เขลา สัตว์ใดกัดกินเพียงส่วนเสี้ยวของเจ้าปลาปักเป้านี้ สัตว์นั้นสามารถสูชิตได้สบายสบาย

นามของปลาปักเป้าน้อยนั้นชื่อว่า 'ฮีโร่' ด้วยในวัยทารกมารดาแลเห็นว่า เจ้าปักเป้าน้อยตัวนี้มีนิสัยหัวท้าวหาญบ้าบิ่นเกินเด็ก ไม่กลัวสิ่งน่าพิศวงในทะเลลึกใดๆ อย่างที่เด็กทั่วไปเขากลัวกัน แถมยังมีผิวพรรณเรืองรองสีทองแก่แถมแสงแดดรัศมีความบ้าดีเดือดให้แก่ซ่าน และจะเปลี่ยนผ่านเป็นสีทองอร่ามราวรวงข้าวสุกงอม เมื่อเจ้าฮีโร่พองตัวออกและเบ่งพองให้แข็งคมราวหอกดาบไว้ป้องกันตัว จากอริราชศัตรูทั่วทั้งหลาย เจ้าฮีโร่ฉลาดเฉลียวเพียบพร้อมทั้งปัญญา ฤทธายานอย่างเจริญวัย ชำชานาญทั้งวิชาพิษสารนานาศาสตร์ มิแค่ลวกลาดฝีกปรือบรลือนาม

“ถ้าเป็นคุณ ระหว่างการตั้งหน้าตั้งตาเรียน
ทำเกรดให้ได้สวยเพื่อที่จะได้ไม่หลุดทุน
กับการมูมานะในการหาเงินเก็บชั๊กก้อน
เป็นของตัวเองก่อนที่จะเรียนจบ
อันไหนสำคัญกว่ากันครับ
คุณอาจจะตอบผมว่าก็ทำให้ได้ทั้งคู่สิ
ฟังดูเหมือนจะเป็นการวางแผนอนาคต
ที่ดีทีเดียวในทางทฤษฎี แต่ในทางปฏิบัติแล้ว
ทั้งสองอย่างมันกลับไม่ไปด้วยกันนี่สิครับ”

“Cagepitalism”

ท้อจ้ง

Cagepitalism

ท้อจ้ง

ท่ามกลางบรรยากาศมืดทึบและน่าอึดอัดภายในห้องปิดสนิท กลิ่นคloyงไปทั่วห้อง เสียงนาฬิกาปลุกจากโทรศัพท์มือถือที่มียอัยร้าวยับไม้ถ่านและเปรอะไปด้วยคราบรอยนิ้วมือประทับอยู่หลายจุดบนหน้าจอยดงขึ้น ผมค่อย ๆ เปิดเปลือกตาทีละข้างขึ้นอย่างช้า ๆ ด้วยความง่วงงุน พยายามบังคับให้สมองประมวลผลให้เร็วที่สุด คั้นบีบตัวเองให้นึกให้ออกว่าตื่นแล้วต้องทำอะไร

ใช่ มีอะไรที่ผมต้องทำแน่ละครับคุณ แต่พับฝ่าลิ อะไรที่ต้องทำนั้นมันคืออะไรกันล่ะวะ?

นาฬิกาปลุกยังคงดงอยู่อย่างนั้น ทำไมผมต้องตั้งนาฬิกาปลุกกันนะ... เออ งาน! ต้องไปพรีเซนตงงานที่มอเน่! งานที่ผมนั่งซงตัวเองมากับมันทั้งคืน ผมจับโทรศัพท์ขึ้นมากดปิดเสียงนำราคาถุญนั้น แล้วรีบขยับตัวลุกออกจากโต๊ะกินข้าว แต่คงเป็นเพราะผมลิ่งอยู่กับที่มาเป็นเวลานาน เมื่อลุกขึ้นเร็ว ๆ ก็เกิดเวียนหัวขึ้นมา ผมเสียวการทรงตัวจนต้องทรุดลงไปนั่งกับเก้าอี้ และใช้มือข้างหนึ่งจับยันขอบโต๊ะเอาไว้ ไซ่ครับไม่ผิตหรือก ผมใช้เวลาส่วนใหญ่ไปกับการนั่งทำงานและอ่าน

“เมื่อเลื่อนสายตาไปยังราวตากผ้าที่ดูโดดเดี่ยว
ท่ามกลางแดดยามบ่ายก็พบว่า
บุคคลที่หลบหายไปจากกลุ่มตัวอักษร
ยังฝากบางอย่างไว้ในภาพ
สายตาจับจ้องไปที่ซีฟองสีครีมผืนเดียวบนราว
สีครีมเฉดเดียวกับโพสต์ของร้าน hijabiegirl
สีครีมเฉดที่นิ้วโป้งและนิ้วชี้ไม่เคยหยิบขึ้นมาลอง
เวลาไปซื้อฮิญาบ ไม่เคยแม้แต่จะกด
เข้าไปดูชื่อสีเวลาจะสั่งซื้อฮิญาบออนไลน์
แต่กลับเป็นผืนนี้ที่นิ้วทั้งห้า
หยิบขึ้นมาทาบบนบัตรชะบ่อยที่สุด”

“เพียงปลายผ้าพลิ้วไหว”

Onsept Calcipher

ไปยี่สิบ
บดายบว
พดอชอ

เพียงปลายผ้าปลิวไหว

Onsept Calcipher

-1-

Saturday, 28 March

11:11

Notification

ในห้องที่แสงแดดรูกำลังเข้ามาได้เพียงเส้นบาง ๆ ผ่านช่องระหว่างผ้าม่านและหน้าต่าง จู่ ๆ มวลความมืดและความอึมครึมในห้องก็ถูกรบกวนด้วยแสงจากหน้าจอโทรศัพท์ที่สว่างวาบขึ้นมา

มือขวารีบคว้าวัตถุทรงสี่เหลี่ยมผืนผ้าเอาไว้ เมื่อปลดล็อกหน้าจอด้วย face ID แล้ว นิ้วโป้งก็ไม่รอช้า กดเข้าแอปพลิเคชันรูปกล้องสีม่วง-ส้ม จากนั้นจึงแตะที่กล่องข้อความและกดเข้าแชตที่อยู่เหนือสุดทันที

ryprivateareaja sent a post by hijabiegirl

ryprivateareaja: ผ้าคลุมร้านนี้สวยมากกกก แต่ราคา

แรงT_T

“หลังจากแผ่นดินไหว ห้องพักที่หอผมก็มีรอยร้าวเต็มไปหมด
ความจริงมันอาจจะมียู
ตั้งแต่ตอนที่ผมย้ายเข้าไปใหม่ๆ แล้วละ
แต่พอมีแรงสั่นสะเทือน สิ่งที่ซ่อนไว้ก็ปรากฏชัดขึ้นมา
รอยร้าวพวกนั้น ทำให้ผมรู้ว่า ที่ที่ผมอยู่ไม่ได้แข็งแรง
มันสิ้นคлонต่อแรงสั่นไหว
และพร้อมจะถล่มทับผมให้ตายได้ทุกเมื่อ”

“ร้าว”
นลัท นลินทร

๕๑๑

ร้าว

นลัท นลินทร

ห้าทุ่มห้าสิบสามนาที

ผมละสายตาจากหน้าปัดนาฬิกาดิจิทัลดิจิทัล ปล่อยสายตาให้จับภาพของวิวทิวทัศน์ที่เคลื่อนผ่านไปตามความเร็วของรถมอเตอร์ไซด์ มีบ้านเรือนของคนข้าง ศาลพระภูมิข้าง เจิงป่าห้วยารกชฎูข้าง สุ่มทุมพุ่มไม้ที่ขึ้นระเกะระกะเป็นที่อยู่ชั้นดีสำหรับจิ้งหรีดเรไรที่ส่งเสียงร้องระงมอยู่ในขณะนี้ ลึกเข้าไปอีกอาจเป็นที่อยู่ของสัตว์เลื้อยคลานบางจำพวก ที่วันดีคืนดี निकคิกคะนองเลื้อยตัดหน้ายานพาหนะจนรถล้มไปหลายคนหรือไม่กี่เลื้อยเข้าบ้านคน สร้างความตกใจแก่ชาวบ้านไม่เว้นแต่ละวัน

ผมหลับตาลง ปล่อยให้ลมเย็นพัดผ่านหน้า ฟังเสียงเครื่องยนต์สลับกับเสียงวังเวงของบรรยากาศ ซอยคันติสวัสดิ์ 4 เป็นแบบนี้มาตั้งแต่ผมจำความได้ กลางวันเจียบสงบ กลางคืนเจียบสัจด์ ความวังเวงถูกขบขันด้วยความมืด แสงจากเสาไฟไม่กี่ต้นอาจเพียงพอให้ยานพาหนะแล่นผ่านไป แต่ไม่อาจทลายบรรยากาศพิลึกพิลั่นไปได้ เพราะแบบนี้ คนในซอยจึงค่อย ๆ ทอยย้ายออกไปทีละคนสองคน ทีละบ้านสองบ้าน

“ชีวิตของฉันตอนนี้กลับรู้สึกเหมือนกำลังขับรถ
ตอนกลางคืนบนถนนที่ไม่มีไฟข้างทาง
แสงไฟที่ส่องจากรถก็พอช่วยให้เห็นแค่ทางระยะใกล้...
ไม่มีทางรู้เลยว่า
อนาคตจะต้องเจอกับอะไรบ้าง”

“ฉัน แสงเหนือ และความรักที่ไม่มีวันสิ้นสุด”
หญิงสาวจากดาวอังคาร

อาชีพ
แสงเหนือ;
และความรัก
ที่ไม่มีวันสิ้นสุด

ฉัน แสงเหนือ และความรักที่ไม่มีวันสิ้นสุด

หญิงสาวจากดาวอังคาร

“พริม มาดูอะไรนี่ เธอต้องชอบมากแน่ๆ” มินนี่ซึ่งยืนอยู่ข้างโตะไม้เรียกฉันให้เดินไปหาเธอ

แสงอาทิตย์ยามเย็นที่ส่องเข้ามาจากหน้าต่างต้องกับผมสีน้ำตาลเข้มประป่าของเธอ ฉันที่ยืนอยู่หน้าประตูห้องนั้นก้าวเดินเข้าไปด้วยความตื่นเต้น บนโตะมีหนังสือเล่มใหญ่วางอยู่ ปกหนังสือมีชื่อเรื่องเขียนไว้ว่า *World's Natural Wonders* ฉันมองมินนี่ที่ยืนอยู่ข้างๆ และสงสัยให้ ก่อนจะหันกลับไปมองหนังสือเล่มนั้นแล้วค่อยๆ เปิดดูทีละหน้า ด้านในเป็นรูปสถานที่ธรรมชาติที่สวยงามตระการตาของโลกพร้อมคำอธิบายภาษาอังกฤษ

มือของฉันค่อยๆ ไล่เปิดหนังสือไปที่ละหน้าๆ จนได้สบสายตากับรูปรูปหนึ่งที่ทำให้หัวใจของฉันสั่นไหว

“แสงเหนือ!” ฉันเงยหน้าไปมองมินนี่ด้วยความตื่นเต้น

“ชอบใช่ไหม” เธอถาม

“ชอบมาก ๆ เลย” ฉันตอบและหันกลับไปมองรูปนั้น แสงสีเขียวและสีม่วงตัดกับสีน้ำเงินเข้มของท้องฟ้ายามค่ำคืน

“ผมต้องทำอะไรสักอย่าง
อยู่นิ่งไปตลอดไม่ช่วยอะไร
จากสถานการณ์ตรงหน้านี้อย่างแน่นอน
แม้ในใจยังคงตั้งคำถาม ว่าต่อให้ขยับหรือเดินได้
ผมจะเดินไปที่ไหน?
ที่นี่ไม่มีเส้นทางที่ชัดเจน หรือจุดที่จะตั้งเป็น
จุดหมายของการเดินทางได้เลย ในทุกทิศทางที่มองไป
มีเพียงแค่เมืองทอดยาวไม่สิ้นสุด
สิ่งเดียวที่ตั้งเป็นจุดอ้างอิง
หรือจุดหมายของการเดินนี้ได้
คือเจ้าสิ่งนั้นตรงปลายขอบของระยะสายตา
‘ผมควรทำอย่างไร?’”

“คน-เมือง-ไหว”
ปลาฉลามขึ้นบก

“คุณ
แม่
ใจดี”

คน-เมือง-ไหว

ปลาฉลามขึ้นบก

“ทำไมผมถึงมาอยู่ที่นี้” เป็นคำถามแรกที่ผุดขึ้นมาในหัว หลังจากลืมตาตื่นขึ้นมาในที่ที่ไม่คุ้นเคย ความกลัวและความสงสัยของผมค่อยๆ เพิ่มมากขึ้นเมื่อได้มองไปรอบตัว

ที่นี่ไม่ใช่ห้องนอนเล็กๆ ภายในบ้านเดิมหลังเก่าที่ผมอยู่คนเดียวมานานหลายปี แต่เป็นกลางถนนในเมืองที่รูปร่างประหลาดน่าขนลุก เมืองที่มีถนนทอดยาวเป็นบล็อกราวงสี่เหลี่ยมสมมาตรสีดำ รวากับมีใครบางคนใช้ไม้บรรทัดตีเส้นตรงทั้งในแนวยาวและแนวขวางให้ซ้อนตัดกันไปเรื่อยๆ

โครงสร้างอาคารมากมายที่ล้อมรอบผมทุกด้านดูเหมือนหน้าตาเหมือนกันหมด ทั้งยังเรียงกันเป็นบล็อกซ้ำซ้อนจนผมแยกไม่ออกว่ากำลังมองไปทางไหน ทุกอย่างยาวไปจนสุดลูกหูลูกตาเหมือนอยู่ในเมืองใหญ่ที่ไม่มีจุดสิ้นสุดของอาณาเขต

หน้าต่างของตึกพวกนี้เป็นต่งภาพที่คัดลอกกันเองไปเรื่อยๆ ทรงสี่เหลี่ยมสีเทาสูงราวสิบชั้น มีหน้าต่างรูปร่างเดียวกันเรียงสูงขึ้นไปในแนวตั้ง ถึงแม้จะมีแสงสว่างเล็กน้อยลอดออกมาจากหน้าต่าง แต่ก็ไม่มีประตูหรือช่องทางให้เข้าไปในตัวอาคารได้

ใช้วิธีที่
"โลก"
ขยับสาย

ในวันที่โลกขยับส่าย สู่เรื่องเล่าอันสับสนของยุคสมัย บทสังเคราะห์รวมเรื่องสั้น ชุด เรื่องเล่าในวันไหว

ธเนศ รัตนกุล

น่าจะเป็นครั้งแรกที่ผมเห็นแผงถ่านไฟฉายเต็มระบำ
พร้อมกัน

ถ่านไฟฉายจากเล็กไปถึงใหญ่ที่ห้อยบนผนังร้านสะดวกซื้อ
ต่างขยับส่ายส่ายเป็นจังหวะเดียวกัน คนทั้งร้านต่างจ้องมองดูพวกมัน
ด้วยสายตาแปลกใจ กระทั่งผู้หญิงร่างท้วมที่ยืนต่อคิวเอ่ยขึ้นด้วย
น้ำเสียงสั้นเครือว่า

“ช่วยพี่ด้วย...เหมือนพี่จะเป็นลม”

ในวันแรกที่แผ่นดินไหว หลายคนกลับคิดว่าเป็นความ
ป่วยไข้ ทั้ง ๆ ที่แผ่นดินได้ทำให้เรากำลังดำเนินกิจกรรมอันเป็น
ธรรมชาติอย่างที่สุด รอยเลื่อนที่มีพลังกระจายตัวอยู่ทั่วทุกมุม
โลก บางรอยเลื่อนสะสมพลังงานอย่างเงียบ ๆ นับร้อยปี แต่รอย
เลื่อนจำนวนไม่น้อยพร้อมที่จะปลดปล่อยพลังงานได้ทันที โดย
ไม่มีใครสามารถบอกจุดศูนย์กลาง ความรุนแรง วันเวลา วินาที แม้
เราจะมีเทคโนโลยีตรวจจับแผ่นดินไหวที่ทันสมัย ก็บอกล่วงหน้าได้

กว่าจะเป็นปก

เหตุการณ์แผ่นดินไหวในวันนั้นเปิดเปลือยความเปราะบางของชีวิตในเมืองหลวงแห่งนี้ เราตระหนักได้ว่าวันปกติธรรมดาที่เคยมีอาจเปลี่ยนไปด้วยการสั่นไหวเพียงวูบเดียว ในขณะที่เดียวกันชีวิตแบบคนเมืองก็พลั้หลังให้เดินต่อไปข้างหน้าให้เร็วที่สุด และไม่ว่าจะตั้งใจหรือไม่ สักวันเรื่องที่เกิดขึ้นจะค่อยๆ สำคัญน้อยลงจนใกล้เคียงกับการลืม แต่ความหวาดหวั่นในใจนั้นอาจยังคงอยู่ คล้ายรอยร้าวบนกระจกที่สะท้อนให้เรามองเห็นสิ่งต่างๆ รอบตัวต่างออกไปจากเดิม เมื่อแนวคิดนี้กลายมาเป็นภาพจึงยกสวนเบญจกิติมาเป็นภาพหลัก เนื่องจากเป็นที่ทุกคนคุ้นเคย และยังเป็นพื้นที่โล่งที่คนจำนวนมากเลือกอพยพออกจากที่พักมาอยู่ตรงนั้นในวันเกิดเหตุ มีต้นไม้ที่แตกกิ่งคล้ายรอยแตกร้าว ภาพตึกเบื้องหลังที่คุ้นตาสะท้อนหักเหต่างไปจากเดิม

ชิตวัน เพชรรัตน์

เกี่ยวกับผู้ออกแบบปก

ชิตวัน เพชรรัตน์ | blueciel นักเล่าเรื่อง ปัจจุบันมีเครื่องมือหลักเป็นการออกแบบกราฟิกและภาพประกอบ เครื่องมือรองเป็นการเขียน เย็บผ้า ร้องเพลง ถ่ายรูป ฯลฯ ในอนาคตหวังว่าเครื่องมือรองเหล่านี้จะทยอยกลายเป็นเครื่องมือหลักด้วย

ติดตามผลงานได้ทาง Instagram: @blueciel

ผลงานบางส่วน

- ออกแบบปก

2567 เราทั้งคู่ผู้ไม่อาจมีรัก (Biblio)

2567 ขอให้ได้พบเจอสถานที่ที่เรียกว่า“บ้าน” (อ่าน-คิด-เขียน)

2569 คุณโมโมโกะกับวันที่ต้องอยู่คนเดียว (Biblio)

หนังสือรวมผลงานสร้างสรรค์

เขียนเล่นเป็นเรื่อง: รวมผลงานสร้างสรรค์ของนิสิตภาควิชาภาษาไทย (2563)
รวมเรื่องสั้นชุด วิกิลีกาล (2566)
เมื่อจันร้อยเศษทรายให้กลายเป็นแก้ว รวมข้อเขียนบันทึกนานาสภาวะ ณ ขณะเขียน (2566)
Thaiฤทธิ์ วรรณคดีเครื่องเคอร์ รวมผลงานสร้างสรรค์จากวรรณคดีไทย (2568)
รวมเรื่องสั้นชุด เรื่องเล่าในวันไหว (2569)

อ่านฟรี e-book ทางแอปพลิเคชัน

Meb

CU-eBook Store

TK Read

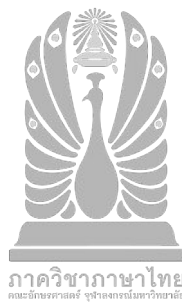
ดาวน์โหลดแอปพลิเคชันได้จาก Google Play และ App Store
จากนั้นค้นหาชื่อเรื่อง และดาวน์โหลดหนังสือมาอ่านได้ฟรี

ผู้จัดพิมพ์และเผยแพร่:

ภาควิชาภาษาไทย คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

เผยแพร่เพื่อประโยชน์ทางวิชาการเท่านั้น (ไม่มีการจัดจำหน่าย)

<https://www.arts.chula.ac.th/thai/>

เว็บไซต์ภาควิชาภาษาไทย

<https://www.arts.chula.ac.th/thai/thaiarchives/>

เว็บไซต์คลังความรู้ของภาควิชาภาษาไทย

ออกแบบโลโก้โดย นักรบ มุลมานัส

บันทึก #เรื่องเล่าในวันไหว้ ของคุณ
เมื่อวันที่ 28 มีนาคม 2568

เขียนเมื่อ.....

ผู้เขียน.....

เรื่องเล่าในวันไหว้ เป็นหนังสือรวมเรื่องสั้นของนักเรียนเขียนเรื่อง จุฬาฯ ในรายวิชา "ศิลปะการเล่าเรื่อง" ภายใต้โจทย์ที่ให้ผลิตได้ลองนำวัตถุดิบจากประสบการณ์ชีวิตในวันที่ 28 มีนาคม 2568 มาใช้เป็นสารตั้งต้นในการสร้างเรื่อง เรื่องสั้นคัดสรรทั้ง 9 เรื่องมีส่วนผสมของรสชาติอันหลากหลายซึ่งนักเล่าเรื่องรุ่นใหม่ได้พาให้เราย้อนมองเหตุการณ์แผ่นดินไหวที่เป็นมากกว่าตัวเลขบนมาตราริกเตอร์ แต่เป็นปรากฏการณ์ร่วมสมัยซึ่งสะท้อนภาวะทางร่างกายที่บ่งพร่อง ความสัมพันธ์ที่ปริเป็นรอยแยก และความสับสนของผู้คนที่พยายามประคองสติไว้ในโลกที่ไร้ความแน่นอน

หนังสือชุด "วิชญุมมาลา" รวมผลงานสร้างสรรค์ ลำดับที่ 7

เผยแพร่เพื่อประโยชน์ทางการศึกษาเท่านั้น (ไม่มีการจัดจำหน่าย)

อ่าน e-book ได้ฟรีทางแอปพลิเคชัน

CU-eBook Store

TK Read

Meb

9 786166 210934

Cover Design: blueciel

